

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Ing. E. G.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2014, č. j. KUJI 63279/2014, sp. zn. OOSČ 808/2014 OOSC/239/AS/5,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 22. 9. 2014, č. j. KUJI 63279/2014, sp. zn. OOSČ 808/2014 OOSC/239/AS/5, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 7. 2014, č. j. OD/1886/13/RS, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 4. 10. 2013 v 09:23 hod. na silnici ... tř. č. ... mezi obcemi S. a V. M., u myslivecké oblasti B. (ve směru jízdy od obce S.) řídil motorové vozidlo M. B., RZ:, kdy silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD zaznamenal u výše uvedeného motorového vozidla rychlost 126 km/h. Rychlost byla příslušníky policie naměřena v úseku, kde je dovolena maximální rychlost 90km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího přístroje ve výši ± 3 km/hod mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 122 km/hod, čímž tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o min. 32 km/hod.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci dále uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené vyhláškou č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 240/2003 Sb., ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 10. 2014 brojil žalobce proti rozhodnutí obou správních orgánů.

Namítl, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl poškozen ve svých právech, neboť mu nebylo umožněno vykonat žádný z procesních úkonů garantovaných správním řádem. Skutek, ze kterého je obviněn se nestal způsobem popisovaným správním orgánem, skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Rozhodnutí trpí vážnými vadami, tyto však blíže nespecifikoval.

Dále namítl, že „rozhodnutí žalovaného působí dojem, že se žalovaný snažil krýt a kolegiálně podpořit účelové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což svojí podstatou odporuje základním principům právního a demokratického státu“.

Na základě predestřených námitek navrhl proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 12. 2014 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž na základě odvolacích námitek se komplexně a objektivně zabýval přezkoumáním napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo.

V procesním postupu neshledal žádné pochybení, naopak postoj správního orgánu prvního stupně byl ve vztahu k žalobci velmi korektní, jelikož jeho opakované omluvy z nařízených ústních jednání akceptoval. S ohledem na zdravotní důvody jmenovaného zajistil dožádání v místě jeho trvalého bydliště prostřednictvím Městského úřadu P. (dále též „dožádaný správní orgán“), za účelem provedení ústního jednání ve věci. Dožádaný správní orgán nepochybně předvolal žalobce k nařízenému ústnímu jednání řádně a včas a poučil jej o následcích nedostavení se v daný termín bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobcem předložená omluva prostřednictvím zaměstnavatele v den konání ústního jednání nebyla bezodkladná ve smyslu ust. § 59 správního řádu a nemohla být posouzena jako náležitá. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, www.nssoud.cz, z něhož citoval tu část, z níž vyplývá, že „obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit dříve.“

Žalobce se sám zbavil možnosti vykonávat svá procesní práva v daném řízení. Správní orgán vůči němu postupoval nadstandardně korektně, když po obdržení písemných podkladů od dožádaného správního orgánu mu dal navíc ještě jednu možnost realizovat jeho procesní právo ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Neztotožnil se s námitkou, že skutek se nestal tak, jak byl popsán správním orgánem prvního stupně, naopak vytkl nekonkretizaci této argumentace žalobce rovněž i neuvedení jeho vlastní verze skutkového stavu věci. Z důvodu obecnosti proto neměl možnost se k uplatněné námitce vyjádřit.

Žalovaný se průkazně věcně zabýval všemi námitkami, které uplatnil v podaném odvolání, což vyplývá z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Postupoval v souladu s ustálenou judikaturou NSS, v níž je uvedeno, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného předpokládá součinnost obou stran, tzn. správního orgánu i obviněného.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Žďár nad Sázavou, Dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 4. 10. 2013, č. j. KRPJ-102328/PŘ-2013-161406, úřední záznam Policie ČR ze dne 4. 10. 2013, záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD, v. č. 0056/92, kdy součástí je snímek z měřiče č. 000011, na kterém je zachyceno motorové vozidlo tov. zn. M. B., RZ: se záznamem rychlosti 126 km/h, dále ověřovací list č. 181/13 vystavený dne 12. 9. 2013 Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti

silničních vozidel s platnou kalibrací od 12. 9. 2013 do 11. 9. 2014. Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 13. 11. 2013 potvrzující 0 záznamů o přestupcích.

Dne 14. 11. 2013 byl vydán příkaz o uložení pokuty, sp. zn. OD/1886/13/RS, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce včasný odpor.

Dne 18. 12. 2013 mu bylo zasláno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 9. 1. 2014 v 10:00 hodin. Doručení vykázáno dne 30. 12. 2013.

Dne 7. 1. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně písemnou omluvu z nařízeného jednání z důvodu dovolené v zahraničí s žádostí o náhradní termín. Žalobce přiložil potvrzení z cestovní kanceláře ze dne 3. 1. 2014.

Dne 13. 1. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci opětovné předvolání k ústnímu jednání, nařízenému na den 3. 2. 2014 v 14:00 hodin. Doručení vykázáno dne 27. 1. 2014.

Dne 3. 2. 2014 obdržel další písemnou omluvu z nařízeného jednání z důvodu úrazu, lékařská zpráva byla přiložena.

Dne 26. 2. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci předvolání k dalšímu ústnímu jednání na den 17. 3. 2014 v 10:00 hodin. Doručení vykázáno dne 7. 3. 2014

Dne 17. 3. 2014 obdržel další písemnou omluvu z nařízeného jednání z důvodu přetrvávající léčby úrazu spolu s přiložením lékařské zprávy.

Správní orgán prvního stupně dne 2. 4. 2014 zaslal žalobci další předvolání k ústnímu jednání na den 23. 4. 2014 v 10:00 hodin. Doručení vykázáno dne 14. 4. 2014.

Dne 22. 4. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně další písemnou omluvu z nařízeného jednání z důvodu přetrvávající léčby úrazu. Lékařská zpráva z nemocnice byla připojena.

Dne 29. 4. 2014 požádal správní orgán prvního stupně Fakultní nemocnici Brno o poskytnutí informací k léčbě žalobce. Dne 6. 5. 2014 byla doručena odpověď FN Brno se závěrem, že žádosti nelze vyhovět s ohledem na povinnost zachovávat mlčenlivost.

Správní orgán prvního stupně rozhodl dne 7. 5. 2014 usnesením dle ust. § 13 odst. 1 správního řádu o dožádání provedení úkonu - výsledku obviněného v rámci ústního jednání dožádaným správním orgánem, jako věcně příslušným správním orgánem. Usnesení doručeno dne 13. 5. 2014.

Dožádaný správní orgán předvolal žalobce k nařízenému ústnímu jednání na den 11. 6. 2014 v 09:00 hod. Předvolání doručeno žalobci dne 2. 6. 2014.

Dne 11. 6. 2014 v 08:15 hod. byl dožádaný správní orgán telefonicky kontaktován panem H. ze společnosti HULMAN – Kovošrot s.r.o., který omluvil žalobce z nařízeného jednání z důvodu jeho služební cesty mimo území ČR. Téhož dne v 09:15 hod. byla doručena emailová zpráva bez uznávaného elektronického podpisu od odesílatele: hulman@hulman-kovosrot.cz, jejíž přílohou byla omluva žalobce z nařízeného jednání zpracovaná zaměstnavatelem, v níž bylo uvedeno, že se žalobce nemůže vrátit ze služební cesty ze zahraničí, na kterou byl vyslán dne 9. 6. 2014.

Tato poslední omluva nebyla ze strany dožádaného správního orgánu akceptována, proto ústní jednání ve věci se konalo v jeho nepřítomnosti (ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Dožádaný správní orgán zrekapituloval průběh spáchaného přestupku a provedeního dokazování – čtením spisového materiálu.

Dne 17. 6. 2014 obdržel spisový materiál správní orgán prvního stupně. Téhož dne vyrozuměl žalobce o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Doručení vykázano dne 30. 6. 2014.

Dne 3. 7. 2014 v 13:00 hod. se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. Využil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, potvrdil převzetí kopii spisového materiálu s tím, že jej předá svému právnímu zástupci, který po té bude správní orgán do dne 11. 7. 2014 kontaktovat. Nenavrhoval provedení žádných důkazů a nerozporoval skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně, pouze konstatoval výše uvedené. Správním orgánem byl informován o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí i o neakceptování navrhovaného termínu pro vyjádření údajného právního zástupce do dne 11. 7. 2014.

Ve věci bylo vydáno rozhodnutí dne 7. 7. 2014.

Dne 30. 7. 2014 podal žalobce odvolání proti citovanému rozhodnutí o přestupku.

Dne 1. 8. 2014 předal správní orgán prvního stupně odvolání žalovanému s vyjádřením, v němž konstatoval, že jde ze strany žalobce o obstrukce, jmenovanému poskytl dostatečnou součinnost k tomu, aby mohl uplatňovat svá procesní práva, k jejich krácení nedošlo. V rámci správního řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně přesvědčivě zdokumentováno na základě důkazů obsažených ve spise.

O odvolání rozhodl žalovaný dne 22. 9. 2014, č. j. KUJI 63279/2014, sp. zn. OOSČ 808/2014 OOSC/239/AS/5, které je předmětem soudního přezkumu.

V. Právní názor Krajského soudu v Brně

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.), neboť obě strany vyslovily souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události.

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. kurčitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu

dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Za nedůvodný pokládal argument žalobce týkající se odepření výkonu jeho procesních práv, která náleží každému účastníkovi správního řízení především však to, že nebyl nikdy vyslechnut.

Soud považuje za potřebné v souzené věci poukázat na právní názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013, www.nssoud.cz, dle kterého: „Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídít jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).“ Dále je citováno z uvedeného rozsudku „v řízení o přestupku se neuplatní koncentrace řízení předvídaná § 82 odst. 4 větou první správního řádu, jež umožňuje pouze omezené uplatnění nových skutečností a důkazních návrhů v odvolacím řízení. Obviněný z přestupku může svá práva zaručená v § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, tj. zejména právo uplatňovat nové skutečnosti a nové důkazy na svoji obranu, vykonávat i v řízení o odvolání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz). Byl-li účastník řízení zkrácen správním orgánem prvního stupně na nějakém svém právu, je možné v odvolacím řízení tuto vadu odstranit, což vyplývá mj. z § 82 odst. 4 věty druhé správního řádu. Ten upravuje pravidlo pro uplatnění námítky, že odvolateli nebylo v řízení před správním orgánem prvního stupně umožněno učinit nějaký úkon. Pro takový případ je odvolatel povinen učinit tento úkon spolu s odvoláním. Účelem uvedeného pravidla je odstranit v odvolacím řízení vadu, kterou je stíženo řízení před správním orgánem prvního stupně.“

Citovaný právní názor je přílehlavý na projednávanou věc, neboť žalobce mohl svá práva neomezeně uplatňovat i v řízení o odvolání (viz shora), ale neučinil tak. Měl-li by žalobce za to, že byl zkrácen na svých právech, tj. vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, navrhnout důkazní prostředky, měl tyto své návrhy učinit při seznámení se s podklady či spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp.

i později v řízení o odvolání. Žalobce však tak neučinil a pouze obecně konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné.

Dále je třeba zdůraznit, že to byl žalobce sám, který se zbavil možnosti ve správním řízení vykonávat svá procesní práva tím, že si je dostatečně nestřežil, jestliže se opakovaně omlouval z nařízených ústních jednání, na která byl řádně předvoláván a to konkrétně na den 9. 1. 2014, 3. 2. 2014, 17. 3. 2014, 23. 4. 2014. Správní orgán prvního stupně procesně správně reagoval na sérii omluv z jednání z důvodu dovolené a následně ze zdravotních důvodů žalobce, kdy omluvy akceptoval. Poté v souladu s právními předpisy (srov. § 13 správního řádu) a se zásadou dobré správy (srov. § 4 správního řádu) dožádal o provedení úkonu - ústního jednání ve věci Městský úřad Pohořelice, tj. správní orgán prvního stupně v místě trvalého bydliště žalobce, aby žalobci usnadnil možnost řádně a účinně realizovat svá procesní práva vzhledem k jeho zdravotnímu stavu. Dožádaný správní orgán předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 11. 6. 2014 v 09:00 hod. řádně a včas, předvolání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 2. 6. 2014. Žalobce opět zaslal, tentokrát prostřednictvím svého zaměstnavatele, omluvu z jednání z důvodu služební cesty v zahraničí, která ale již nebyla akceptována dožádaným správním orgánem, neboť jak vyhodnotil tento správní orgán a následně také i správní orgány obou stupňů, omluva nebyla bezodkladná a nebylo možné ji posoudit jako náležitou omluvu, s čímž se i soud plně ztotožnil. Na daný případ je přílehlavá i judikatura citovaná žalovaným (dále srov. rozsudku NSS ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, www.nssoud.cz).

Tímto postupem se žalobce připravil vlastní chybou o možnost hájit svá práva při ústním jednání, vyjádřit se ve věci a navrhnout případné důkazy na svoji obranu. Dožádanému správnímu orgánu tak nic nebránilo uskutečnit jednání v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud zdůrazňuje, že žalobci byla dána další možnost realizovat své procesní právo, kdy po obdržení písemných podkladů od dožádaného správního orgánu byl dne 17. 6. 2014 vyrozuměn správním orgánem prvního stupně, v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, o jeho právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení výzvy (doručení vykázano dne 30. 6. 2014). Žalobce svého práva využil a dne 3. 7. 2014 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, avšak při seznámení s podklady neučinil žádné návrhy důkazů, nevyjádřil se k věci samotné, nerozporoval žádná skutková zjištění, pouze konstatoval, že vše předá právnímu zástupci. Správním orgánem byl poučen, že skončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí a ve věci bude vydáno rozhodnutí.

Soud na základě shora uvedeného nespatřuje v postupu obou správních orgánů vadu, v jejímž důsledku by byl žalobce zkrácen na svých procesních právech.

Ztotožňuje se s argumentací žalovaného, kdy žalobce se svým pasivním přístupem zbavil možnosti uplatňovat svá procesní práva a tato skutečnost nemůže být kladena k tíži žalovaného ani správního orgánu prvního stupně.

Nelze přehlédnout, že žalobce se omlouval z nařízených jednání celkem pětkrát, takže jeho postup by tak mohl být chápán jako určité procesní taktizování vedené snahou co nejvíce oddálit projednání přestupku z důvodu prekluzivní lhůty odpovědnosti za přestupek.

Na základě výše uvedených úvah soud dospěl k závěru, že námitka je nedůvodná.

Další žalobní námitkou brojlil proti nesprávnému zjištění skutkového stavu. Tvrdil, že skutek se nestal tak, jak byl správním orgánem popsán, aniž by však uvedl důvody, které jej vedly k tomuto závěru.

Tato námitka nemůže pro svoji bezobsažnost obstát. Jestliže žalobce vytkne napadenému soudnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v ust. § 75 odst. 2 s.r.s., přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, www.nssoud.cz). Je to proto žalobce, který nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události, což ale v daném případě nenastalo.

Na tomto místě je dále též nutno konstatovat, ve shodě s právním názorem rozšířeného senátu NSS vyslovený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008, www.nssoud.cz, že: „*míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Tento právní závěr lze aplikovat i na projednávanou věc.

Zásadním a pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí byla rozhodným hlediskem skutečnost, že žalobce byl identifikován jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz, RZ: 5B9 0807 na základě předložených dokladů, tj. občanského průkazu a řidičského průkazu. Po zastavení vozidla byl informován o přestupku, kterého se dopustil. V záznamu o přestupku, byť je uvedeno, v části vyjádření „nesouhlasím“, nenamítl, že by vozidlo neřídil nebo, že se skutek nestal, tato skutečnost nevyplývala ani z celého správního spisu a ani tak nenamítl v soudním řízení. Ve spise se nachází jako další listinný důkaz záznam o přestupku s fotografií zachycující spáchání přestupku, z něhož jednoznačně vyplývá, kde a kdy byla rychlost konkrétnímu vozidlu naměřena, kdo měření prováděl a jaký byl výsledek měření, kdy tento důkaz je klíčový a jeho zákonnost se nepodařilo zpochybnit. Přestupkové jednání žalobce tak bylo dostatečně zdokumentováno i prokázáno.

Nesprávný je názor žalobce, domnívá-li se, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek NNS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz). V průběhu správního řízení však žalobce ničeho vůči skutkovým zjištěním nenamítl. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání. Učiněný závěr je podložen přímými a nepřímými důkazy, které tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující zřetelnou fotodokumentaci měřeného vozidla a údaje o provedeném měření i ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku i o tom, kdo jej spáchal, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.

Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Žádná pochybení při zjišťování skutkového stavu věci ze spisu nevyplynuly.

Z těchto důvodů je námitka nedůvodná.

Soud nemohl rovněž přisvědčit žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného působí dojem, jakoby se žalovaný snažil krýt a kolegiálně podpořit účelové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což svojí podstatou odporuje základním principům právního a demokratického státu.

Jde o pouhý subjektivní názor žalobce, ničím nepodložený. Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, vyplývá, že „*Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95).*“ Optikou tohoto náhledu soud nahlížel i na tento žalobní bod.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí vážnými vadami. Tuto námitku opět nijak nekonkretizoval; postačuje proto odkázat, ve shodě s odůvodněním předchozích výše uvedených žalobních námitek, že z postupu obou správních orgánů nevyplývá žádné skutkové ani právní pochybení, které by ve svém důsledku vedlo k vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem, a které by bylo následně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Krajský soud se zabíral i posouzením postupu správních orgánů z hlediska ust. § 2 a ust. § 3 správního řádu a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 1. března 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová